

HỒI BA MƯƠI TÁM

Tử Vân Tiên Phủ Bái Sơn Tiên

Chân Dật Lan giật mình kinh hãi, vội lớn tiếng gọi;

- Trúc lão !

Tiếng cười của Khô Trúc Tiên Ông từ dưới vực vọng lên, nói;

- Hai người có nghe tiếng lão phu nói không ?

Chân Dật Lan đáp:

- Nghe, vừa rồi chẳng phải Trúc lão đã giật dây sao ?

- Phải, chính lão phu đã giật dây.

Cốc Mộng Viễn lớn tiếng nói:

- Lão tiên bối đã tìm được động phủ rồi phải không ?

- Tìm được rồi !

Chân Dật Lan mừng rỡ:

-Ồ. Chúng vãn bối xuống được chưa ?

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Lão phu giật dây chính là để bảo hai người xuống đây. Hai người hãy buộc dây vào một tảng đá to, sau đó đu theo dây xuống, sẽ đến chỗ lão phu.

Chân Dật Lan nôn nóng đáp:

- Vâng, Lan nhi sẽ xuống trước đây !

Đoạn cũng chẳng chịu buộc dây, chỉ trao cho Cốc Mộng Viễn nói:

- Cốc đại ca hãy cầm lấy, Lan nhi xuống trước.

Cốc Mộng Viễn đón lấy dây leo, cười nói:

- Khi nào xuống đến nơi, hãy giật dây báo hiệu nhé !

- Vâng !

Chân Dật Lan liền hai tay nắm lấy dây leo, tụt xuống nhanh như bay.

Chốc lát sau, Cốc Mộng Viễn cảm thấy dây leo trong tay giật mạnh, liền hỏi:

- Lan nhi đã đến rồi hả ?

Tiếng nói Chân Dật Lan có vẻ thích thú từ dưới vọng lên:

- Cốc đại ca, dưới này tuyệt quá, hãy xuống mau.

- Ngu huynh xuống ngay đây !

Cốc Mộng Viễn nói xong, liền buộc dây vào một ngọn cây thấp, sau đó một tay nắm dây, một tay chỗi vào vách đá tuột nhanh xuống.

Chưa đến nửa chừng, chàng đã trông thấy bóng dáng Khô Trúc Tiên Ông và Chân Dật Lan, thì ra vách đá nơi ấy có một chỗ lõm to lớn như hang động, Khô Trúc Tiên Ông và Chân Dật Lan đang đứng trong chỗ lõm ấy.

Cốc Mộng Viễn hai chân chỗi mạnh, đáp xuống bên cạnh Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan liền cười nói:

- Cốc đại ca hãy xem, chỗ này tuyệt biết mấy ? Vách đá lại lõm sâu vào đến hơn trượng, dường như là để tránh mưa.

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời:

- Người nào mà xuống đây tránh mưa được, hẳn là cao thủ bậc nhất võ lâm cũng chẳng sợ mưa gió nắng sương.

Chân Dật Lan bật cười:

- Lan nhi chỉ giả dụ thôi mà !

Cốc Mộng Viễn cười:

- Ngu huynh cũng nói đùa thôi mà !

Đoạn quay sang Khô Trúc Tiên Ông hỏi:

- Lão tiên bối, Tử Vân Thiên Phủ ở đâu ?

Khô Trúc Tiên Ông đưa tay chỉ phía sau chàng, cười nói:

- Chẳng phải ở ngay sau lưng ngươi đó sao ?

Cốc Mộng Viễn xuống đến, một là vì trời đã tối, hai nữa Chân Dật Lan không chờ chàng quan sát đã nói chuyện, nên chưa lưu ý đến bức vách đá phía sau, giờ nghe Khô Trúc Tiên Ông nói mới quay lại nhìn.

Chàng nhận lực hơn người, tuy dưới vực tối om, song chàng vẫn trông thấy rõ trên vách đá có bốn chữ to Tử Vân Thiên Phủ màu đỏ.

Tuy nét chữ đã phai mờ, song vẫn nhận ra được người viết công lực thâm hậu kinh người.

Cốc Mộng Viễn cười nói:

- Quả đúng là đây rồi !

Chân Dật Lan chau mày:

- Nhưng cửa dường như đã bị bít kín rồi.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Ngọn kim châm hắc chính chỗ khóa mở cửa.

- Lão phu cũng chưa thử !

Khô Trúc Tiên Ông dứt lời liền vội bước đi đến bên vách đá, Cốc Mộng Viễn với Chân Dật Lan cũng cất bước theo sau.

Chân Dật Lan xem xét một hồi rồi nói:

- Trúc lão, vách đá này còn nguyên mà.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Vách đá tuy trông còn nguyên nhưng đã là Tử Vân Thiên Phủ thì ắt phải có cửa ra vào.

Cốc Mộng Viễn gật đầu:

- Văn bối cũng nghĩ như vậy !

Khô Trúc Tiên Ông đưa tay sờ lên vách đá, chăm chú tìm kiếm.

Chân Dật Lan đứng bên trở to mắt nhìn, nhưng bởi quá tối, nàng nhìn hồi lâu cũng chẳng nhận ra được gì.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười to nói:

- Đây rồi !

Cốc Mộng Viễn tiến tới một bước hỏi:

- Lão tiên bối đã tìm được rồi ư ?

- Xem ra đúng như người đã nói, kim châm chính là chìa khóa để mở cửa Tử Vân Thiên Phủ. Thật không ngờ Vu đại hiệp lại sắp đặt một cách tuyệt diệu thế này !

Khô Trúc Tiên Ông vừa nói vừa móc lấy kim châm ra.

Chân Dật Lan cũng tiến tới hỏi:

- Trúc lão, trên vách đá có ổ khóa ngầm gì vậy ?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười:

- Không có ổ khóa ngầm, mà chỉ có một lỗ nhỏ thôi !

Lão nhân vừa nói vừa cắm kim châm vào lỗ nhỏ trên vách đá.

Chân Dật Lan chau mày cười nói:

- Trúc lão sao lại cắm ngược đầu thế này ?

Thì ra Khô Trúc Tiên Ông đã cắm phần đuôi vào trong lỗ nhỏ.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Phần đuôi ngọn kim châm chính là một chiếc chìa khóa, người không nhận thấy có hai cánh bên khác với châm thường hay sao ?

Chân Dật Lan gật đầu:

- Thảo nào hôm Trúc lão đưa Lan nhi xem, Lan nhi cứ thấy là lạ làm sao.

Vừa lúc ấy, trên vách đá có tiếng rì rầm vang lên.

Khô Trúc Tiên Ông cười to nói:

- Đã mở rồi !

Quả nhiên, một khoảng vách đá rộng chừng một trượng đã từ từ rút vào trong, được hơn trượng thì tự động dừng lại.

Khô Trúc Tiên Ông rút kim châm ra cười nói:

- Cánh cửa đá này thiết kế cao minh hơn trong Hàn Bích Cung nhiều, hai người hãy đi theo lão phu vào xem thử.

Ba người cùng cất bước đi vào, phần vách đá tụt vào hết như một bức bình phong chắn ngay trước mặt..

Khô Trúc Tiên Ông cười nói:

- Vách đá này vừa có thể làm cửa, vừa có thể làm bình phong, thật là tiện lợi.

Chân Dật Lan lúc này đã vòng qua bên kia bình phong, kinh ngạc lớn tiếng gọi:

- Trúc lão, Cốc đại ca đến đây mau.

Hai người vội nhanh bước vòng qua bên kia bình phong, liền tức sững sờ đứng thừ ra tại chỗ.

Thì ra bên kia bình phong là một động thủ được xây toàn bằng ngọc thạch trắng, cao chừng ba trượng và rộng năm trượng, cánh cửa nơi giữa chỉ mở ra nửa chừng, và có ánh đèn hắt ra.

Khô Trúc Tiên Ông thở dài cảm khái nói:

- Vu Vọng Cơ thật là một vị kỳ nhân.

Thì ra sau khi bước chân vào Tử Vân Thiên Phủ này, ông mới thấy Hàn Bích Cung của mình thật còn kém quá xa.

Cốc Mộng Viễn cũng thở dài nói:

- Chẳng rõ những ngọc thạch này đã được vận chuyển đến đây bằng cách nào thế nhỉ ?

Khô Trúc Tiên Ông bỗng nắm tay Chân Dật Lan nói:

- Lan nhi, tiên phủ của bậc tiền bối không nên xông bừa làm ô uế đến tiên nhân, hãy đi theo lão phu !

Chân Dật Lan nghe vậy, đành mỉm cười vâng lời.

Thật ra nàng cũng biết, đó chỉ là Khô Trúc Tiên Ông sợ nàng gặp nguy hiểm thôi.

Cốc Mộng Viễn muốn tranh trước với Khô Trúc Tiên Ông, bèn theo sau hai người đi vào cửa động phủ.

Bên kia là một khoảng đất rộng hơn mười trượng, trồng kỳ hoa dị thảo.

Dọc theo hai bên vách đá có hai hồ nước nhỏ. Tuy hoa cỏ nơi đây không có ánh nắng, song vẫn sum suê tươi nở.

Khô Trúc Tiên Ông theo lối đi nhỏ dẫn trước tiến vào, trong động bởi có treo đến mấy trăm viên minh châu nên sáng tỏ như ban ngày.

Ba người băng qua vườn hoa, đi vào một gian đại sảnh rộng chừng ba trượng, bày trí đơn sơ cổ kính, hai bên có tám chiếc ghế thái sư cũng bằng ngọc thạch, trên vách đá treo đầy tự họa của các danh nhân đời Đường và đời Tống.

Cốc Mộng Viễn đang say mê đứng xem một bức tranh sơn thủy, bỗng nghe Chân Dật Lan kinh ngạc nói:

- Trúc lão, đèn này sao lại không tắt vậy ?

Thì ra Chân Dật Lan phát hiện ngọn đèn đá nơi giữa đại sảnh đang rực cháy, khói xanh bốc lên nghi ngút.

Cốc Mộng Viễn với Khô Trúc Tiên Ông cùng đi đến.

Khô Trúc Tiên Ông tung mình đến, một tay nắm lấy sợi xích vàng treo đèn, thổi vào đèn một cái, buông tay hạ xuống đất, cười nói:

- Đây là Vạn Niên Thạch Kính ! Theo lão phu thấy, dầu trong ấy còn có thể thắp đến mấy ngàn năm nữa.

Chân Dật Lan kinh ngạc trở to mắt hỏi:

- Thật vậy ư ?

- Đương nhiên là thật ! Nếu không, Vu Vọng Cơ qua đời đã hơn ba trăm năm, ngọn đèn này sao thể không người trông nom mà vẫn cháy ?

Chân Dật Lan gật đầu cười:

- Phải rồi, có lẽ ngọn đèn này quả thật cháy được đến vạn năm!

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn ngọn đèn hỏi:

- Lão tiên bối, đây quả thật là Vạn Niên thạch Kính ư ?

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Ngoài Vạn Niên Thạch Kính ra, còn đèn nào cháy suốt ba trăm năm không tắt chứ ?

- Vãn bối từng nghe gia sư nói Vạn Niên Thạch Kính có công hiệu tị độc trừ tà, nhưng chẳng rõ sự thể như thế nào ?

Khô Trúc Tiên Ông cười to:

- Người không nhìn thấy những khói xanh kia sao ?

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ khói xanh ấy có thể tị độc ư ?

- Chẳng những khói xanh ấy có thể giải vạn độc mà còn có thể xua đuổi mọi loại côn trùng độc vật và phòng chnống sự mục nát Nếu như di thể của Vu Vọng Cơ và Hạ Vô Trần ở trong này, chắc chắn vẫn nguyên vẹn như lúc còn sống.

Cốc Mộng Viễn tiếp lời:

- Vậy thì thần kỳ quá !

- Tiên cổ dị trần dĩ nhiên là thần kỳ rồi.

Chân Dật Lan bỗng hỏi:

- Trúc lão, Vu đại hiệp không sợ người ta lấy trộm thạch kính này sao ?

Khô Trúc Tiên Ông lại cười:

- Không lấy trộm được đâu.

Chân Dật Lan ngạc nhiên:

- Sao vậy ?

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng nói:

- Sợi xích vàng treo đèn kia được làm bằng khối kim ở Đông Hải, bất kỳ bảo đao bảo kiếm gì cũng không chặt đứt được. Hơn nữa,

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu, nói tiếp:

- Thạch kính này nếu không được chứa trong chiếc hộp được làm bằng ôn ngọc vạn năm, dầu trong kính mà gặp ánh nắng là lập tức bốc hơi hết sạch.

Chân Dật Lan thè lưỡi:

- Lại còn quái lạ vậy ư ?

Song nàng chợt nghĩ đến, lại hỏi:

- Trúc lão bảo là không gì chặt đứt được sợi dây xích vàng kia, vậy thì Vu đại hiệp đã bằng cách nào gắn vào trên nóc động ?

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Người hỏi thật là hóc búa.

Chân Dật Lan cười:

- Hẳn là Trúc lão biết phải không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu xác nhận:

- Loại khối kim của Đông Hải này tuy không phải bảo đao bảo kiếm nào có thể chặt đứt, nhưng nếu có người dung công lực Huyền Băng Chân Khí hòa nhập vào Kim Cang Chỉ thì lại bứt đứt hết sức dễ dàng.

- À, Lan nhi hiểu rồi, Huyền Băng Chân Khí chính là tuyệt kỹ của Hạ Vô Trần nữ hiệp, thảo nào Vạn Niên Thạch Kính phải dùng khối kim Đông Hải làm dây treo.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu:

- Người thử nghĩ xem, trong võ lâm đương kim có ai luyện thành công được Huyền Băng Chân Khí, nên chỉ nội xích vàng này là không ai làm đứt được rồi.

Chân Dật Lan cười:

- Cũng chưa chắc !

Cốc Mộng Viễn cũng cười nói:

- Lão tiền bối, theo văn bối được biết, trong võ lâm này còn một thứ công lực có thể sánh với Huyền Băng Chân Khí.

Khô Trúc Tiên Ông ngẩn người, nhìn Cốc Mộng Viễn hồi lâu, bỗng cười phá lên nói:

- Đúng, đúng, lão phu suýt nữa đã quên mất.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười:

- Lão tiền bối đã nhớ ra rồi ư ?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu:

- Đại Diễn Quy Huyền Chân Khí của lệnh sư quả là có thể sánh với Huyền Băng Chân Khí. Hơn nữa, theo lão phu biết, còn trội hơn Huyền Băng Chân Khí nữa là khác.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Tuy chưa chắc trội hơn, nhưng theo văn bối nhận thấy thì có lẽ không kém.

- Chắc chắn là trội hơn. Khi xưa lão phu từng được chứng kiến lệnh sư thi triển, thật là khủng khiếp.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng thở dài, nói tiếp:

- Thành tựu của lệnh sư thật cao chẳng kém Vu đại hiệp.

Chân Dật Lan xen lời:

- Trúc lão, chúng ta hãy vào trong xem thử !

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu:

- Đúng rồi, chúng ta hãy vào khấu bái di thể của hai vị ấy trước.

Nhưng chưa kịp cất bước, Cốc Mộng Viễn đã cười nói:

- Lão tiền bối, chúng ta đi mau !

Đoạn liền dẫn trước đi vào trong.

Khô Trúc Tiên Ông cười nói:

- Thì ra người sợ lão phu gặp nguy hiểm.

Bên trong là một gian thạch thất vuông vức, nơi giữa chỉ có một lư đỉnh như dùng để luyện đơn, phía sau lư đỉnh mỗi bên có một chiếc bồ đoàn, có lẽ là nơi tịnh tọa của Song Tiên.

Bên trái là một gian thư phòng chất đầy các loại sách cổ, bên phải chính là phòng ngủ của Vu Vọng Cơ và Hạ Vô Trần.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường to, một chiếc bàn trang điểm và hai chiếc ghế, tất cả đều bằng ngọc thạch, ngoài ra không còn gì vậy khác, nhưng trên vách có treo một thanh cổ kiếm, và bên cạnh là một sợi dây đai trắng.

Trên chiếc giường ngọc thạch to chính là di thể của Vu Vọng Cơ và Hạ Vô Trần, quả nhiên hai người vẫn còn nguyên vẹn như còn sống.

Vu Vọng Cơ tuổi trông chừng chỉ bốn mươi, mặc áo dài màu vàng nhạt ngồi xếp bằng trên giường đá, mỉm miệng cười hết sức bình thản.

Huyền Băng Ngọc Nữ Hạ Vô Trần thì trông như một thiếu phụ tuổi chừng ba mươi, nghiêng người nằm trong lòng Vu Vọng Cơ, đôi tay nồn nà đặt ngang trước ngực, môi nở nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

Cốc Mộng Viễn trước nay vẫn cho Tần Linh Sương và Chân Dật Lan là hai mỹ nhân hiếm có trên đời, nhưng giờ đây đứng trước di dung của Hạ Vô Trần, chàng mới nhận thấy vị kỳ nhân tiền bối này lại đẹp đến mức khiến người không dám nhìn thẳng.

Cốc Mộng Viễn đang suy tư, Khô Trúc Tiên Ông cùng Chân Dật Lan đã cùng kính vái lạy di thể của hai vị cao nhân tiền bối, chàng thấy vậy cũng vội quỳ xuống bái lạy.

Cốc Mộng Viễn lạy xong đứng lên, bỗng phát hiện trên nóc mùng có một mảnh giấy ngà trắng, bèn chau mày khẽ nói:

- Lão tiền bối, trên nóc mùng có một mảnh giấy !

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên:

- Thật vậy ư ? Sao lão phu không thấy ?

Cốc Mộng Viễn cười:

- Nếu văn bối mà không khấu đầu, có lẽ cũng chẳng phát hiện được.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu cười:

- Vậy là hai vị kỳ nhân này đã có sự tính toán trước rồi !

Bỗng quay sang Chân Dật Lan nói:

- Lan nhi, người hãy lên giường lấy mảnh giấy kia xuống.

Với võ công của Khô Trúc Tiên Ông và Cốc Mộng Viễn, chỉ cần với tay là lấy được mảnh giấy ngay, nhưng họ lại không làm, bởi sợ làm ô uế đến di thể của cao nhân tiên bối, nên Khô Trúc Tiên Ông mới bảo Chân Dật Lan lên giường lấy, vì biết nàng vẫn còn tấm thân trong trắng.

Chân Dật Lan vâng lời tung mình, với tay lấy mảnh giấy trên nóc mùng xuống, ngay cả nóc giường cũng không chạm đến.

Khô Trúc Tiên Ông thấy vậy thâm hài lòng gật đầu.

Cốc Mộng Viễn cũng thâm khen:

- Lan nhi cũng thật khôn ngoan, không dám làm ô uế đến di thể của tiên nhân.

Chân Dật Lan không xem mảnh giấy mà trao ngay cho Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông đón lấy, cùng Cốc Mộng Viễn xem.

Đó là di thư của vợ chồng Vu Vọng Cơ:

Vu mỗ phu phụ trọn đời thương yêu nhau, ngày phi thăng đã quyết tâm cùng tạo hóa, nên đã bố trí tiên phủ này, Vạn Niên Thạch Kính trong động có thể giữ cho nhục thể Vu mỗ phu phụ sáu ngàn năm không bị hủy hoại, người vào động xin đừng tham lấy, nếu không ắt gặp kỳ họa. Vu mỗ phu phụ cả đời hành hiệp không hề tích lũy vàng bạc, trong động tuy không có vật quý giá, nhưng người vào được đây hẳn là cao nhân võ lâm, Vu mỗ phu phụ có để lại một thanh Huyền Băng Kiếm, một vuông Thiên Kỳ Cẩm và một quyển Song Tuyệt Vô Ảnh Kiếm Phổ kính tặng. Ngoài ra mọi vật trong động xin đừng tự hủy hoại. Khi ra khỏi đây, xin hãy ném Tử Vân Kim Trâm xuống tuyệt cốc, Vu mỗ phu phụ sớm đã có sự sắp đặt, động này chỉ mở một lần, khi động này mở lần nữa sẽ là ngày động hủy sụp núi, xin hãy nhớ lấy.

Tái bút: Kiếm và cẩm đều treo trên vách, riêng kiếm phổ ở trong thư phòng, nếu người đến đây có tiên duyên, hẳn sẽ có được vật khác nữa trong thư phòng. Nhưng ngoài ba vật Vu mỗ phu phụ chuẩn tặng, xin đừng lấy đi bất kỳ vật nào khác.

Vu Vọng Cơ và Hạ Vô Trần thủ sắc !

Ba người xem xong, cùng đưa mắt nhìn nhau hồi lâu.

Khô Trúc Tiên Ông xếp thư lại, thở dài nói:

- Thật là không thể ngờ.

Cốc Mộng Viễn cũng khẽ thở dài nói:

- Hai vị tiên bối này thật đáng khâm ngưỡng.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Đúng vậy ! Giới võ lâm đã đồn đại Vu đại hiệp là tiên lữ nhân gian, hôm nay được hân hạnh chứng kiến, thật khiến lão phu vô vàn cảm khái và ngưỡng mộ.

Chân Dật Lan bỗng nói:

- Trúc lão, thanh kiếm trên vách hắc chính là Huyền Băng Kiếm.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu:

- Tất nhiên, và dây đai trắng này hắc chính là Thiên Kỳ Cẩm !

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Hai món binh khí này thật thích hợp cho hai người sử dụng. Đấng tiên bối đã lưu trượng, hai người không nên khách sáo.

Khô Trúc Tiên Ông như sợ hai người ngại không lấy, nên đã lên tiếng trước để họ không tiện từ chối.

Cốc Mộng Viễn lẽ nào không hiểu tâm ý lão nhân, bèn cười nói:

- Chúng vãn bối nhận lấy thật hổ thẹn.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Đó là tâm ý của Vu đại hiệp, hai người không nên phụ !

Cốc Mộng Viễn cười, hướng về nhị tiên trên giường mặc nhiên cảm tạ, đoạn mới lấy Huyền Băng Kiếm và Thiên Kỳ Cẩm trao hết cho Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan đón lấy Thiên Kỳ Cẩm, trả Huyền Băng Kiếm cho Cốc Mộng Viễn và nói:

- Cốc đại ca, Lan nhi đã có một thanh nhuyễn kiếm rồi, đại ca hãy giữ lấy kiếm mà dùng.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười:

- Ngu huynh thật sự không cần phải dùng kiếm.

Khô Trúc Tiên Ông biết Cốc Mộng Viễn không nói ngoa, với công lực chàng hiện nay, bất kỳ vật gì trong tay cũng chẳng khác cổ binh thần khí, nhưng ông biết rõ lợi ích của Huyền Băng Kiếm, bèn cười nói:

- Mộng Viễn, người hãy giữ lấy thanh kiếm này, không chừng nó sẽ giúp ích rất nhiều cho người trong tương lai đấy.

Cốc Mộng Viễn đành gật đầu nói:

- Văn bối nhận lấy thật hồ thẹn !

Chàng vừa nói vừa đeo kiếm vào bên lưng.

Khô Trúc Tiên Ông lại cười nói:

- Chúng ta hãy vào thư phòng xem thử !

Cốc Mộng Viễn chau mày lắc đầu:

- Lão tiên bối, văn bối không lấy kiếm phổ đâu !

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Người không lấy, lão phu lấy !

Đoạn vòng tay xá dài di thể song tiên, quay người đi ngay.

Cốc Mộng Viễn đành cùng Chân Dật Lan xá một xá, cất bước theo sau Khô Trúc Tiên Ông.

Vào đến thư phòng, Khô Trúc Tiên Ông bảo hai người chia nhau tìm kiếm Song Tuyệt Vô Ảnh Kiếm Phổ trên giá sách, và thử xem còn có kỳ ngộ gì nữa không.

Cốc Mộng Viễn bởi lòng không muốn lấy kiếm phổ nên chấp tay sau lưng đi thẳng vào trong, vừa đi vừa lơ đãng đưa mắt nhìn lên giá sách.

Bỗng ánh mắt chàng dừng lại, bởi vừa phát hiện trên giá sách có một vật rất quen thuộc, đó là một thanh kiếm nhỏ rất giống Mặc Ngọc Kiếm Sắc của Lý Hàm Băng, chỉ khác là thanh kiếm này màu vàng.

Bởi lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng đưa tay lấy thanh kiếm ấy xuống, lại phát hiện phía sau thanh kiếm có một mảnh giấy nhỏ.

Chàng chú mắt xem, chỉ thấy trên giấy viết:

Kim Ưng Kiếm Sắc này khi xưa là vật của Bạch Thủy Kim Long Lý Thiên Quân ở Trường Bạch Sơn Thần Phong Động, Lý Thiên Quân tuy tính tình quái đản nhưng không mất bản sắc một nhân vật võ lâm. Lúc Vu mỗ phụ phụ du hiệp Trường Bạch Sơn, từng đánh giao với Lý Thiên Quân, được tặng một Kiếm Sắc có thể hiệu lệnh đệ tử Thần Phong Động, Vu mỗ phụ phụ bởi cảm thịnh ý, đã nhận làm vật kỷ niệm. Nhưng theo lời Kim Tiền Thần Bốc Minh Thiên Thế, ba đời sau họ Lý ắt sinh nghịch tử, nhiều loạn giang hồ, Kiếm Sắc này có thể dẹp yên được, nên đã lưu lại để chờ người hữu duyên, Kiếm Sắc này chẳng những có thể làm lệnh bài, mà còn có thể hóa giải mọi độc vật của Thần Phong Động.

Vu Vọng Cơ và Hạ Vô Trần lưu thư !

Cốc Mộng Viễn xem xong thư, lòng mừng khôn xiết, nghĩ có lẽ kỳ ngộ mà Vu Vọng Cơ đã nói trong di thư kia, chính là Kim Ưng Kiếm Sắc này đây.

Chàng bèn lấy cả thư và Kiếm Sắc xuống, cười nói:

- Lão tiên bối, văn bối đã tìm được một báu vật đây !

Cốc Mộng Viễn không chút động lòng trước cổ binh thần khí mà giới võ lâm hằng ao ước, nhưng lại xem trọng một thanh kiếm nhỏ bé này, thật khiến người khó hiểu.

Khô Trúc Tiên Ông xem thư xong, cười nói:

- Tiểu tử, lão phu hiểu tâm ý người.

Lúc này, Chân Dật Lan tay cầm một quyển kiếm phổ đi đến hỏi:

- Cốc đại ca đã tìm được báu vật gì vậy ?

Cốc Mộng Viễn liền trao Kiếm Sắc với thư cho nàng.

Xem xong, Chân Dật Lan cười nói:

- Cốc đại ca thật khiến người khó hiểu quá.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười:

- Lan nhi đã tìm được kiếm phổ rồi ư ?

Chân Dật Lan đưa quyển Song Tuyệt Vô Ảnh kiếm phổ lên:

- Đây chẳng phải là gì ?

Cốc Mộng Viễn không nhìn, chỉ cười nói:

- Lan nhi muốn luyện ư ?

Chân Dật Lan nhướn mày:

- Cốc đại ca không muốn luyện sao ? Quyển kiếm phổ này thật hết sức tinh diệu.

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời:

- Lan nhi sau khi luyện thành Vô Ảnh Kiếm, vì muốn đấu với Lý Hàm Băng một phen phải không ?

Chân Dật Lan nhướn mày cười:

- Đương nhiên !

Cốc Mộng Viễn cười đắc ý:

- Kiếm Sắc mà ngu huynh tìm được có lẽ hữu dụng hơn !

Chân Dật Lan ngạc nhiên:

- Vậy ư ?

- Ngu huynh muốn chiến thắng Lý Hàm Băng mà không cần phải đổ máu.

Chân Dật Lan ngẩn người, hồi lâu mới nói:

- Lan nhi hiểu rồi !

Bỗng nàng nước mắt chảy dài, lúng búng nói tiếp:

- Cốc đại ca, Lan nhi cảm thấy xấu hổ quá.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy vội nói:

- Ngu huynh đâu có trách Lan nhi. Ý định của Lan nhi đó là lẽ thường tình, nếu không tìm được Kiếm Sắc thì ngu huynh cũng như Lan nhi thôi.

Chân Dật Lan không tin hỏi:

- Thật vậy ư ?

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng:

- Đương nhiên là thật ! Vả lại, Kiếm Sắc này có công dụng hay không, hiện cũng chưa biết chừng, bởi hạng người như Lý Hàm Băng có chịu tin phục Kiếm Sắc của tầng tổ mình hay không, thật khó mà khẳng định được.

Chân Dật Lan nghe vậy mới ngưng khóc, nhoẻn miệng cười.

Khô Trúc Tiên Ông cười nói:

- Kiếm phổ cần phải luyện mà Kiếm Sắc cũng hữu dụng. Thôi, Lan nhi hãy cất lấy kiếm phổ, chúng ta rời khỏi đây được rồi !

Chân Dật Lan cất kiếm phổ vào lòng, quyến luyến nhìn thư phòng lần cuối rồi mới theo sau Khô Trúc Tiên Ông và Cốc Mộng Viễn đi ra.

Ra khỏi Tử Vân Thiên Phủ, Khô Trúc Tiên Ông lại dùng kiếm trâm đóng cửa động phủ, sau đó ném Tử Vân Kim Trâm xuống vực thẳm, cười dài nói:

- Tử Vân Thiên Phủ từ nay sẽ vĩnh viễn đóng kín, những mong Vu đại hiệp phụ phụng linh thiêng, yên tâm mà hưởng phúc.

Đoạn hai tay xoải ra vỗ xuống, người như cánh chim từ từ bay lên cao.

Chân Dật Lan buột miệng khen:

- Thân pháp tuyệt diệu !

Cốc Mộng Viễn cười:

- Trong một ngày gần đây, Lan nhi cũng sẽ như Trúc lão thôi.

Chân Dật Lan bẽn lẽn cười:

- Cốc đại ca, đi nào ! Chúng ta còn phải cùng Trúc lão đến Trường Bạch Sơn nữa.

--- ❧ ❧ ---